

отношение бѣхъ долнитѣ чинове, защото никой не терзаше спокойнитѣ имъ духове съ такива въпроси. Тѣ знаехъ, че сж доведени тукъ да копаятъ и въздигатъ окопи и валове и че тѣ днесъ, както и вчера, сж направили нѣколко, па и утрѣ и други день ще правятъ сжщото, а когато стане нужда, ще хвърлятъ лопатитѣ, ще си взематъ пушкитѣ и ще се наредятъ въ тѣхъ рамо до рамо и сърдце до сърдце, съ офицеритѣ на чело, и спокойно да чакатъ неприятеля и да измрѣтъ въ тѣхъ, за защита на Отецеството и своя обожаемъ вождь — Княза.

III

Незнаехме защо дружиннитѣ командири, за вѣдущий домакинството и капитанъ Вазовъ бѣхъ събрани у командуещий полка. Говорѣше се, че имало въ това събрание и нѣкой си, пристигналъ отъ София; кой бѣ този, и до сега не съмъ можилъ да узнаѣ.

Сжший день — 4 Августъ, — ний ротнитѣ командири отъ втора дружина — поручицитѣ: Марковъ, Астарджиевъ, Голѣминовъ и азъ, посрѣдъ главната улица (шоссето Радомиръ — София), стоиме прѣдъ командуещи дружината — капитанъ Марчинъ, който току що бѣ излѣзнулъ отъ кѣщата на полковия командиръ и нарочно ни бѣ събралъ.

— „Господа. — подзе той, — цѣльта, за която нашия полкъ е доведенъ тука и която има да извършва по нататѣкъ, е отъ грамадна важность и мене е заповѣдано да ѣ съобщѣ и вамъ. Дошла е работата до тамъ, щото отъ насъ се иска да принесемъ една сжпа жертва, за да спасимъ Отецеството отъ погинване и тази жертва е Княза, когото ний трѣбва да свалимъ отъ прѣстола!“